

**Президенту України
П. Порошенку**

**Голові Верховної Ради України
А. Парубію**

**Прем'єр-міністру України
В. Гройсману**

Звернення

**депутатів Київської обласної ради VII скликання до Президента України,
Голови Верховної Ради України, Прем'єр-міністра України щодо
законопроекту № 1135-1 «Про цивільну зброю і боєприпаси».**

Визначеність та якість цивільно-правового режиму регулювання обігу цивільної зброї, безумовно, є показовою характеристикою розвинутості законодавства країни, на меті якої стоїть, в першу чергу, забезпечення балансу інтересів між державою і громадянином, його свободами та правами.

Так, майже в усіх правових системах розвинутих країн основною цінністю визнається життя людини. Українцям таке право гарантоване частиною 2 статті 27 Конституції України, згідно з якою громадянин має право на захист власного життя від протиправних посягань. Більше того, статтею 36 Кримінального кодексу України передбачено, що людина має право на застосування зброї для захисту свого життя та здоров'я, а також житла.

Станом на сьогодні існують два основних нормативних акта, що мають врегулювати обіг цивільної зброї та дати можливість громадянам реалізовувати вищезазначені конституційні права – Інструкція, затверджена Наказом Міністерства внутрішніх справ України №622 від 21 серпня 1998, а також Тимчасова інструкція, затверджена Наказом Міністерства внутрішніх справ України №379-ДСК від 13 червня 2000 року.

Вищезазначені нормативні акти не відповідають ані духу, ані букві Основного Закону з наступних підстав.

Так, реалізація конституційних прав має забезпечуватися дієвим правовим механізмом, затвердженим на рівні законодавчої влади, а не відомчим нормативним актом, який порушує права більшості громадян.

Ст. 24 Конституції України встановлено, що громадяни мають рівні конституційні права і свободи. В той же час, тимчасова інструкція, затверджена Наказом МВС України №379-ДСК від 13 червня 2000 року, встановлює вичерпний перелік осіб, що мають право на отримання дозволу на придбання, зберігання та використання вогнепальної зброї.

Окремо варто зазначити, що з огляду на те, що вищезазначеній інструкції було присвоєно гриф «для службового користування», вона не

відповідає загальному принципу права, а саме вимогам принципу правової визначеності, оскільки державою не було виконано обов'язкової умови – оприлюднення нормативно-правового акту, який зачіпає права, свободи та інтереси людини і громадянина.

Наразі, коли держава перебуває в стані неоголошеної війни, коли країна стрімко наповнюється нелегальною зброєю, вчиняються сотні злочинів з її використанням, законслухняні громадяни залишаються фактично беззахисними.

У зв'язку з цим, сьогодні громадяни України з метою захисту свого життя та життя своїх близьких, реалізації права, гарантованого їм Конституцією, вимушені придбавати нелегальну зброю.

Законодавча неврегульованість обігу цивільної зброї – по суті примушує законслухняних громадян порушувати закон, оскільки перешкоджає реалізації елементарного природного інстинкту самозахисту кожної людини, що є природним правом на життя.

В той же час вищезазначеними відомчими нормативно-правовими актами протиправно обмежуються права громадян на право власності.

Зброя, як і, відповідно до статті 1187 Цивільного кодексу України, автомобіль, є джерелом підвищеної небезпеки. Проте, на відміну від зброї, процедура набуття права власності на транспортні засоби чітко встановлена законом.

Згідно з вимогами законності, що встановлені, зокрема, практикою Європейського суду з прав людини, будь-які обмеження прав, що гарантуються Конституцією, мають базуватися на положеннях основного законодавства.

Також, згідно з частиною 2 статті 41 Конституції України, право приватної власності набувається в порядку, визначеному законом. Окрім цього, статтею 321 Цивільного кодексу України встановлюється, що ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності чи обмежений у його здійсненні. Таким чином, відсутність спеціального закону, який би регулював обіг цивільної зброї, окрім іншого порушує конституційні права громадян на право приватної власності.

Держава зобов'язана покласти край цій суто радянській правовій традиції недовіри до власного народу, що склалася навколо цивільного обігу зброї та була несвідомо успадкована незалежною Україною. Інакше, враховуючи природні соціальні процеси, що притаманні країнам, на території яких ведуться бойові дії, наша Держава ризикує втратити контроль над обігом зброї у населення. А в цьому випадку наслідки можуть бути більше ніж трагічними, відповідальність за які буде нести держава, якій у необхідний час просто забракло волі та прозорливості.

Так, досвід багатьох країн показує, що легалізація зброї – не лише дієвий спосіб захисту життя громадян, а також ефективна протидія злочинності. Сьогодні питання надання законодавчого статусу обігу зброї серед населення є

домінуючим в інтересах безпеки мешканців Київської області та підвищення обороноздатності держави в цілому.

Закон про зброю повинен вирішувати головне завдання – чітко встановити порядок придбання, володіння, зберігання та застосування зброї. Створення такого механізму є логічно-послідовним кроком не тільки з правової точки зору, але і з точки зору соціальної необхідності.

У зв'язку з викладеним просимо Вас прискорити розгляд та сприяти прийняттю Верховною Радою України законопроекту № 1135-1 «Про цивільну зброю і боєприпаси».

**Підтримано
рішенням Київської обласної ради
від 23.12.2016 № 204-11-VII**